ЗОРЯ ГАЛИЦКА.

ЛЬВÔВЪ. СЕРЕДА **Ч. 93.** дня 9/21 Листоп. 1849.

Выходитъ що Середы и Суботы. Цѣна для одбирающихъ въ Редакціи: четверть-рочна 1 рень. 15 кр. ср.; пôврочна 2 рень. 30 кр. ср.; черезъ почты: четверть-рочна 1 рень. 35 кр. ср.; пôврочна 3 рень. 10 кр. срб.

104 Засѣданіе Головнои Рускои Рады дня 4/16 Листопада 1849.

Предсѣдатель: Всечест. Господинъ Михаилъ Кузьемскій.

По прочитаню попередного засѣданія протокула Ч. Павенцкій: Освѣдчаю, що не мòгемъ печатати прошеній слушателей лицеальныхъ класъ о языкословіе, дабы ся по руски предподавало, бо станъ облоги военной таки прошенія не дозволяе.

Всеч. Предсѣдатель: Тіи прошенія предложатся в. министерству, такъ якъ было оураджено.

Тойже якъ попередного засѣданія прирeклъ, оучинивъ справозданіе зъ посланництва своего до Вѣдня, которое Рада мило приняла, и которое ся для своей обширности окромѣшне напечатае.

Малиновскій: Зновъ розпускается на насъ Русинôвъ поговòрка за шизму, за симпатіи заграничны. Не есть то ничого нового. На тôмъ кони ѣздятъ по насъ оуже черезъ 500 лѣтъ, абы намъ дыхати не дати, и абы насъ приголомшати. Но теперь инніи часы, и заледво дасть ся якій Русинъ застрашити, и оуступитъ ôтъ правъ своихъ. Якъ то насъ надзыраютъ, якъ то ся нами клопочутъ! але то не для добра нашого, но абы ся мы пôдъ ноги комусь постелили. Дивно, якъ понимаютъ свободу вѣры! Вже досить ся нами опѣкували, и насъ въ тую теперѣшну нужду втрутили, зъ которой пòдъ позоромъ католической вѣры доси обрядъ нашъ греческословенскій выдобутися не може. Мы Русины, здае ми ся, такъ якъ латинники и други народы австрійски, маемъ также право до католической церкви и до монархіи австрійской; маемъ также голосъ, и хочемъ сами за себе говорити. Дѣла наши голосно промавляютъ за нашимъ католичествомъ и за нашою вѣрностію. Не тôлько въ нуждѣ, но и въ гараздѣ хочемъ, абы о насъ знати, и абы зъ передъ насъ того, що для другихъ доброе, не брати. Нашъ обрядокъ требуе словеньскорускаго слова, такъ якъ латиньскій най ся радуе латиньскимъ словомъ. Подозрѣваютъ насъ за нашое; и мы можемъ мати пôдозрѣніе за тое, що намъ не нашое натручается. Словомъ: обрядъ нашъ греческословенскій есть принятый и оутверджений ôтъ церкви Христовой католической.

Ч. Павенцкій: Доходятъ вѣсти зъ Буковины и читаемъ также въ Газетѣ бу-

ковиньскôй, що тамъ Волохи, отвѣчни содружники наши, непріязнымъ духомъ зачинаютъ объявлятися напротивъ нашихъ въ Буковинѣ замешкавшихъ Русинôвъ. Запевне невсѣ Волохи такъ думаютъ, але но якась горячѣйша часть. Мы Русини якъ для каждого много жичливіи, и якъ съ каждымъ иннымъ хочемъ жити въ мирѣ, такъ также съ Волохами, и тимъ бôльше маемся надѣяти, що Волохи нашихъ Русинôвъ въ Буковинѣ не схочутъ скрывдити, будучи имъ до найновѣйшихъ часôвъ жичливыми. Однако пытаюся: чи Рада оуймалася коли за Русинами нашими въ Буковинѣ? и чи схоче ся теперь оуймити?

Всеч. Предсѣдатель: Русини въ Буковинѣ до насъ ся не оудавали. Мы ихъ потребъ не знаемъ. На наши ôдозвы, котрисьмо второкъ до нихъ пôслали, намъ не ôдповѣли, — зъ того гадалисьмо, що они не хочутъ съ нами ся зносити. Русини на Оугорщинѣ ôдозвалися сами до насъ, а Русини на Буковинѣ и на наши ôдозвы не одповѣли, — а понеже Буковина въ политическомъ взглядѣ окромѣшне коронне становитъ паньство, не можемо и не хочемо ся имъ натручувати.

Тойже читавъ писаніе комменды баталіона стрѣльцѣвъ нашихъ зъ Кошицъ о тôмъ, що ихъ комменда окружна войскова въ Кошицахъ похвалила за ихъ ревнôсть въ служенію войсковôмъ и за ихъ остру обычайнôсть. Рада выголосила стрѣльцамъ нашимъ за тое ихъ благонравіе: „славно!“ оурадила о тôмъ дати вѣсть въ „Зорѣ,“ и до комменды ôтписати, що насъ вѣсть тая дуже сурадувала.

Ч. Лозиньскій: Понеже баталіонъ стрѣльцѣвъ рускихъ лишь на часъ вôйны оуформованый — то вношу, щобъ вдати ся до министерства, абы той баталіонъ яко сталый зôставъ; але понеже до сего баталіона вступило много старыхъ и женатыхъ, также господарôвъ на часъ военный, то вношу, абы подати до министерства вôйны, щобы такимъ въ часахъ сихъ оуже спокôйныхъ вôльно было выступити, и абы на ихъ мѣсце бралися молодши, котри ся добровôльно сголосятъ, также абы на официрôвъ поступалося въ самôмъ баталіонѣ ихъ, и абы имъ инды официрôвъ не давано. Рада оухвалила по смыслѣ сего внесенія писати.

Всечест. Предсѣдатель: Колимъ ôтѣжджавъ зъ Вѣдня, мавъемъ способнôсть слышати, що в. министерство оувѣреніе о добрôмъ способѣ мышленія галицкоруского народа и Рады Головной и належно его заслугы оцѣняе. Также вдячно споминавъ, що наши Русини въ Вѣдню ЧЧ. ГГ. Шашкевичъ, Лѣтвеновичъ, а именно Г. Высловоцкій дуже му допомагали. Тойже: Згорѣлище академическое оуже ôддане зостало посредствомъ Русинôвъ Львôвскихъ для галицкоруского народа. Давъ бы Богъ, абы народъ нашъ змôгъ оное для великого добра своего оустроити. Щобъ займитися тою справою, вношу

1) абы выказати давни складки и оупотребленіе ихъ въ „Зорѣ“ о котрыхъ еще тамъ не написалося. Зо складокъ на $^{3}/_{15}$ Мая еще позôстае 1000 зр. срб. въ шпаркасѣ;

2) абы дому народного дозирали: ЧЧ. Валерій Хоминьскій и Трещаковскій,

3) абы церковъ дозирали ЧЧ. Лозиньскій и Балякъ.

4) абы оучинити выдѣлъ Рады для справъ въ тôмъ взглядѣ зъ ЧЧ. ГГ. Геровского, Кульчицкого, Якима Хоминьского и Товарницкого. На Предсѣдателя того выдѣла запросила Рада Всеч. Михаила Кузьмскаго.

5) На собирателей складокъ: ЧЧ. Потоцкого и Гуркевича.

Трещаковскій: Честь, кому честь! Мандаторы были то класса таковыхъ людей, на которыхъ много громадъ нашихъ рускихъ жаловати ся причину мали и котрыхъ по письмахъ и за границею окрича-

ли. — Однакожъ не годится всю провину имъ приписовати. Выставте во собѣ мои Панове человѣка со женою и дѣтьми завислого ôдъ другого, ôдъ пана, который каждого часу хлѣба го на завше позбавити мôгъ, тогди то легко узнаете правду той приказки: „Скачи враже, якъ панъ каже!“ И меже ними много есть честныхъ и правительству вѣрныхъ людей. — Знайдемъ меже ними много Русинôвъ и просвѣщенныхъ Русинôвъ, знайдемъ таковыхъ, що въ вѣрности ко Монарсѣ ничого не ухибили, народность руску любили, хоть явно ся до неи признавати не могли. — Знайдемъ и такихъ, що хоть покрадки предцѣ громадамъ спріяли. Есть то дуже тяжка рѣчъ такъ вовка наситити абы и коза цѣла була.

Одже прошу, вы честна Рада зробила уважними громады на тое, понеже теперь будутъ потребовати урядниковъ громадскихъ, ажебы на таковыхъ учтивыхъ, Русинамъ приязныхъ а правительству вѣрныхъ мужей, свое вниманіе звернули, и ихъ де въ урядахъ помѣстити схотѣли. Знаю я мои Панове и въ тôмъ станѣ мученикôвъ, которіи за приязность къ Монарсѣ и за любовь ко рускому имени у панôвъ хлѣбъ стратили, и безъ хлѣба до нынѣ жіютъ. Якимъ правомъ тое ся стати могло, коли во послѣдныхъ часахъ мандатори ôдъ правительства зависѣла, не понимаю.

Якъ же ся дивовати декотримъ мандаторамъ, коли вуйти, атаманы, що въ сѣраку ходили, а предцѣжъ богато було такихъ, що селянамъ такъ дуже доскулювали; щожь вы то доперо було, жебы аттамана були мандаторомъ зробили? Не хочу я увиняти тихъ, що якъ давно, такъ и теперь Царю ся спроневѣрили и Русинамъ оказали ся неприязньіи; я хочу тôлько тое, бы черезъ злыхъ и добріи не терпѣли, и переконаный есмь, що Честна Рада мое внесеніе до протоколу Рады пріиме.

Рада внесеніе сіе приняла и ухвалила, абы ся въ „Зорѣ“ напечатало.

Слѣдующе засѣданіе Рады дня 14/26 Листопада въ Понедѣлокъ, а Матицы 16/28 Листопада въ Середу, въ дому народнôмъ.

Зъ Рады Руской Головной.

Евангеліе рукописаное зъ року 1628.

Коли по соединненію Епархіи Львôвской и Перемыской съ церковою римскою декретомъ конгрегаціи de propaganda fide зъ дня 9го Маика (Септемврія) 1728 назначена була комиссія до переглядання книгъ въ намѣреніи, абы зъ нихъ все тое вымазати, що бы ся засадамъ церкви римской противило, и такое переглядане въ лѣтахъ 1730 — 1732 воистинно наступило: зниведено ни едно въ книгопечатни церкви Ставропігіянской Львôвской, але и по цѣлôй Галичинѣ все о ôдступность пôдозрѣніи письма, а тимъ способомъ съ великою стратою для письменности не видимо нигде давныхъ рукописовъ. Но щобы со всѣмъ уже не существовали, щобы ся хоть гдесь по церквахъ або по монастырахъ не находили, не видится бути до правды подобне, хоть доси ще ничого не ôдкрыто. Я думаю, же ся хотъ въ малимъ числѣ находити мусятъ, але никто на нихъ своей уваги не звертае; про тое булобы дуже пожитечною рѣчею, кобы каждый, кто мае вѣдомость о якихъ старыхъ рукописахъ, черезъ „Зорю“ о нихъ оввѣщавъ, и якоговы були содержанія, а до того и кусникъ буквального переписи, (лѣтеральной копіи) до „Зори“ надсилавъ, абы можна оцѣнити ихъ давность, а чейжебы тымъ способомъ выдобувся не одинъ бисеръ на свѣтло. Яко початокъ такого выслѣдованя, доношу о Евангелію рукописанимъ, находячимся въ церквѣ мѣста Яворова, оправленимъ въ червоный аксамитъ со позолочеными блашками. Не достае му листа надписового (Titelblatt) и починаеся ôдъ оглавленія вещей въ Евангелію св. Матея замкненыхъ. Въ про-

*

чемъ е оно совершенне и держитъ въ собѣ влаговѣствованія всѣхъ чтирохъ Евангелистôвъ. Писано есть на грубимъ до пергаменў подобнимъ папери, красными чорными бўквами, а зачала, першіи бўквы текстў при кождимъ зачалѣ и обвѣщенія въ горѣ и на долинѣ листôвъ червоною краскою, якъ и въ Евангеліяхъ печатаныхъ звычаіомъ есть, лише главы не сўть означеныи. На верхў листа зъ початкў кождого Евангелія находится красный и оубарвленый образецъ, такжей перша бўква кождого Евангелія есть велика красного видў, барвами и золотомъ преукрашена, а на кôнци книги стоитъ слѣдующій дописъ: Слава во Тройци Единомў отъ всѣхъ славимомў и покланяемомў Богў. Поспѣшествующемў во благое еже ко созданію всякого дѣла блага. Изрядневѣже во книзѣ сей глаголаемои Евангеліе тетръ. Списанѣй бўши мною грѣшнымъ и недостойнимъ Георгіемъ Тимковичемъ, на тотъ часъ дидаскаломъ *) оучилища Яворôвского Рокў ôтъ воплощенія Хга Спсителя нашого а х и (1608).

Содержаніе що до языка и правописў найближшое есть виданю Острогскомў Біблии, и правописъ слѣдующими рѣчами ôдличаеся:

1) мѣсто о, є оуживае часто ъ, ь, н.п. пръты (перети), пръвенца, тъй, съй, сътворю, чьети, одръжимъ;

2) а въ мѣсто я, н.п. своа, глухыа, нѣмыа, моа, еа, дѣваа, сіа;

3) ї вмѣсто и: кнїга родства, нїнѣ, їде, по єдїномў, вїдїте нїви, інъ жнай;

4) 4ый падежъ рôвный 1омў: яко вѣсъ (вѣса) имати, и дхъ яко голубь сходящь нань (и духа яко голуба сходяща нань).

Часомъ на обкладкахъ, часомъ межи зубтѣлими и подертими паперами можна найти дорогоцѣненое письмо, такъ якъ чеській кральодворскій рўкописъ, которій межи старими и подертими паперами церковнои вежи въ кральовимъ дворѣ бувъ найденый. Выслѣдўйтежъ любителя письменности такіи рўкописи и подавляйте все до общои вѣдомости.

I. Л.

*) Оучителемъ. Тўтка е и доказъ, же оуже р. 1608 сўществовало Оучилище въ Яворовѣ

Нашъ часъ есть во истиннў дивнымъ въ своихъ плодахъ. Не оденъ помнъ перешумѣвъ такъ величаво и такъ ненадѣйно передъ нашими очима, же на послѣдокъ гадавбысь, що оуже нема ничь чудного на свѣтѣ, чогобы нашая доба не могла выплодити. Межи такіи чуднїи помбы належитъ такожъ и рўсконародный дôмъ въ Львовѣ. Коли ся почтивый и завсе оригинальный Трещаковскій на засѣданю рўскои Рады першій разъ ст тою гадкою при возбуджѣню найвысшои оувваги и нетерпеливости притомныхъ высадивъ, бухнўло цѣлое общество въ пўстый смѣхъ, такъ якъ ся роземѣхае сердце, коли живая дотепнôсть два безконечнїи кôнцѣ въ дивный оузелъ сваже. Довго бавилисьмо ся тымъ проектомъ, и може не въ однôмъ товаришествѣ ставъ ся Трещаковскій предметомъ нового смѣхў, новои забавы. Но тверда его дўша такъ якъ тогда на Радѣ при першôмъ породѣ чудного свого дитати, такъ и пôзнѣйше не порўшила ани однои жилки его оустъ до смѣхў. И не зражавъ ся ôнъ веселымъ своихъ родимцей чувствованьемъ, и овшѣмъ додавъ ôнъ въ своей потѣшнôй знакомôй вôдозвѣ до всѣхъ народôвъ Европы, ще бôльше олѣю до того пўстого огника.

И тымъ своимъ іовиальнымъ оумысломъ принадивъ ôнъ обоятныхъ, загрѣвавъ студенныхъ и крѣпивъ ненадѣйныхъ. Забавка перейшла въ розвагў — оухвала станўла, допросъ пôдложено министерствў, и въ нюбавъ ôддало правительство цѣлое широкое згарище Львовскои Академіи для Галичои Рўси на народный дôмъ.

Алежъ и тў ще ся еденъ замѣсе и поспытае, а гдежъ гроши до обновлень такъ величественной будовли. Кромъ выдаткôвъ на віоліотекў, которўю на церковъ для рў-

скихъ мѣщанъ Львова высокое министерство пожертвовало, треба бы ще 200,000 зр. ср, абы зъ развалинъ и згарища академіи оустроити такое заведеніе, що бы народови и честь и пожитокъ принесло? Ставали дотепніи оуважники заразъ при поѧвѣ идеи середъ пȣстого смѣхȣ той самый вопросъ. А щожъ на тое Трещаковскій? Ôнъ отвѣтивъ холодно але и розлȣчно, же мае оуже милионы. А где? пытали далѣ. Въ народѣ! Ôдповѣзь смѣло, тай бôльше ани слова.

Такимъ то способомъ прійшла Галича Рȣсь до того, що може колись такое заведеніе мати, о ꙗкимъ гадка не плела сѧ никомȣ. И тотъ мȣжъ, который выродивъ ю въ своимъ оумѣ, не обмилитъ сѧ и чейже и въ рахȣбѣ гроша. Честный священникъ Т. Блажкевичь записавъ оуже свôй цѣлый маетокъ сѧгаючій надъ 20,000 зр. ср. и зробивъ початокъ до такъ красавого дѣла. За нимъ идȣтъ дрȣгіи менше заможніи — складаютъ ꙗкъ чȣемо оуже и громады. Честь имъ! Честь Трещаковскомȣ, слава высокомȣ правительствȣ, що такъ щире длѧ Рȣси Галичой гадкȣе. (Вѣстникъ.)

— Львôвъ 14. Листоп. Посѣдатель дôбръ Рôвнѧ въ окрȣзѣ Саноцкôмъ Госп. Францѣшокъ Ксаверь Полѧновскій пожертвовавъ сȣмȣ 895 зр. 43 ½ кр. в. в. належащȣю мȣ сѧ ôдъ тамешнои громады, ꙗко довгъ затѧгненій на пôдпомогȣ, на основанье школы въ Рôвни.

Тое всеобщомȣ благȣ прислȣжащое дѣло съ признаньемъ истинной заслȣги подае сѧ до общои вѣдомости. (Газ. Львов.)

— Пештъ 10. Листоп. Тотъ Кольосси, которій Гр. Ламбергȣ на здѣшномъ мостѣ оубитомȣ первȣю задавъ ранȣ, пôйманый зôставъ онегдай въ самымъ мѣстѣ въ тое самое время, коли зъ монастыра Сервитокъ ôдобравъ длѧ себе пашпортъ пôдъ ложнымъ именемъ. Тогди, коли начальництво войсковое дȣмало его въ Седмоградѣ застати, ôнъ за тимъ часомъ приспѣвъ до Пештȣ, дабы мовчки принести ꙗкȣ потѣхȣ своей приарештованой коханцѣ. Лишь оденъ бȣвшій гонведъ пôзнавъ го въ трактирѣ, прибѣвъ въ сей часъ збройнȣю стражь, и повелѣвъ го завести пôдъ ескортою до нового бȣдинкȣ. Тамъ прибȣвши мавъ Кольосси сказати до Сотника, которій дȣже въ него вдививъ сѧ: „И щожъ то сѧ такъ приглѧдаете? и ꙗ бȣвъ емъ Сотникомъ." Розказȣютъ, що Кольосси заразъ по первымъ выслȣханью признавъ, же первая рана Гр. Ламберга происходила ôдъ его орȣжіѧ; которого ôнъ не оуживавъ противъ него, но Ламбергъ самъ оупавъ на его орȣжье. (Льойдъ.)

— Вѣдень 15. Листоп. Одержалисьмо слѣдȣющȣ вѣдомость изъ Вȣдѣна: Вся емиграція Оугорска переселена зôстала до Шȣмли. 30. Жовтнѧ вырȣшивъ тамъ первый ôддѣлъ сложеный съ самыхъ Полѧковъ въ числѣ до 400 мȣжа. На челѣ его постȣпавъ Мȣратъ Паша (бȣвшій Бемъ) до которого прилȣчили сѧ такожъ Мешарошъ и Гр. Вай. 31 Жовтнѧ постȣпивъ зтій ôддѣлъ сложеній зъ самыхъ ренегатôвъ (ôдстȣпившихъ ôдъ христ. вѣры, а перейшовшихъ на Исламизмъ) пôдъ начальництвомъ Штайна (теперѣшного Феградъ Баши) въ числѣ 165 мȣжа. — Походъ тотъ заключивъ Кметтѣ (Кіамаль Баша и свита его). Третого же Листоп. вийшли Мадѧры съ нѣсколькома чȣжинцами въ числѣ 320 мȣжа. Кошȣтъ мавъ при капелюсѣ великое бѣлое перо; а при нимъ верхомъ ѣхавъ Балогъ, оубійца Ламберга. Въ тотôмъ ôддѣлѣ бȣвъ такожъ и Гр. Казимирь Батѧній, ова Перчельове и Полѧкъ Прыемскій. По части пѣшо, по части на возахъ походъ тотъ приводило и много осôбъ женьского пола, а меже инними собственнимъ повозомъ ѣхала Гр. Батѧній.

ВСЯЧИНА.

УЛОМОКЪ

въ драматического сочиненія Ч. Р. Моха пôдъ назвою „Терпенъ спасенъ.“
Дѣйствіе II.; явленіе 7.

(Конецъ).

4ый господаръ.

Щожъ вамъ Воронъ зъ тыхъ прывȣло, що
сѧ ажъ до смерти
Вырекли горѣвки пити?

Воронъ.

Ꙗкъ боюсѧ смерти,
Такъ вамъ правдȣ повѣдаю, кажȣ вамъ
безъ жартȣ,
Жемъ бравъ бôльше за кватиркȣ, ꙗкъ ôдъ
васъ за квартȣ

4ый господаръ.

Ци сѧ звȣдивъ жидъ, дивѣтно — то ꙗкесь
вже диво!
Тажъ они тȣ тôлько брали гаракъ або пиво.

Воронъ.

Ꙗ на пиво ничь не кажȣ, пиво всѣмъ однако;
Той платилъ ми кождый въ трое, кто хо-
тѣвъ аракȣ.

Слѣпотупъ.

То сѧ знае, бо за паньске, тра по пань-
ски брати.

Воронъ.

О нѣврокȣ! ще бы паньске хлопови давати?
Хлопъ по паньски ничь незнае но единȣ нагайкȣ,
А не аракъ; ктожъ зъ васъ нюхавъ або знавъ
Ꙗмайкȣ?

Слѣпотупъ.

Нѣ, не знаемъ;

Жидъ.

Отожъ аракъ паньскій, быcьте знали,

1ый Господаръ.

А ꙗкій же вы тȣ Пїѧвкисъ гаракъ продавали?

Воронъ.

Ты пытаешъ по дȣрномȣ; той, ꙗкій тры-
маю.

2гій Господаръ.

Ôнже ôдки?

Воронъ.

Що то ôдки? ꙗ ще бочкȣ маю.

4ый Господаръ.

А дивино!

Воронъ.

То ти дивно! пать сѧ вже минȣло.

Слѣпотупъ.

О тосьте десь высыпали грошева Ґедзȣлȣ,
Когдасьте го кȣповали.

Воронъ.

Що то кȣповати?
Панъ Богъ давъ на тое розȣмъ, щобы ро-
зȣмъ мати.

Слѣпотупъ.

Чейже гаракȣ не робишъ?

Воронъ.

А чомȣ небоже?
Человѣкъ такъ крȣтитъ свѣтомъ, ꙗкъ но
тôлько може.

Слѣпотупъ.

А зъ чогожъ ôнъ?

Воронъ.

Всьо даръ Божїй, въ нимъ
не є рѣчь бридка:
Зерньета зъ сливокъ, дȣбина, хмѣль и око-
витка.

1ый господаръ.

Охъ то мерзь! така то входитъ въ аракъ
мѣшанина,
Фе! не хочȣ, ажъ ми млойко, въ гȣбѣ згôр-
кла слина.
И чомȣжъ въ людей за нього такъ берешъ
богато?

Жидъ.

Най не нюхае Проць того, що не нюхавъ
тато.

1ый господаръ.

Дȣбъ, хмѣль, сливка, оковитка, — ꙗ то
то всьо знаю,

Жидъ.

Ты сѧ вже сварити хочешъ, а ѧ не гадаю.
Кажешъ: же ꙗ дрȣ за гаракъ — слово то
зȣфальне,

Бо ѹ мене садъ, лѣсъ, хмелю не ма, ни ґȣральнѣ,
Ꙗ то вельо кȣпити мȣшȣ людемъ длѧ выгоды;

4ый господаръ до 1шого.

Кȣме отъ най пье кто хоче, не зрывайте згоды,
А хоть Воронъ съ нашимъ паномъ мȣдро постȣпили,
Прецѣ ꙗкъ ксендзы потиснȣтъ, ничь не бȣдемъ пили.

Жидъ.

Вже зараджено и томȣ такъ меже панами:
До ґȣберніи подали, же меже ксендзами,
И такіи сѧ находѧтъ що людей бȣнтȣютъ,
Рѣзȣнами ихъ назвали — вже они почȣютъ
Ꙗкъ нимъ всипѧть Патро-ностра то ажъ засвитае,
Вже о мѣрности и жаденъ ксендзъ не погадае,
Бо менѣ казавъ и дѣдичь, же бѣжитъ кȣренды:
Най ксендзы пильнȣютъ церковъ а жиды аренды;
А котрыйбы на горѣвкȣ мовивъ но пôвъ слова,
То его запросѧть просто, просто, ажъ — до — Львова.

Ляпотентъ.

Вишъ! а вы сѧ мѧ чепали, чомъ не дамъ вамъ рады;
Глѧньте, де вже Пѧвкисъ съ паномъ, тамъ и ксендзъ присѧде,
Сли не хоче въ теплый клопôтъ ажъ по шыю влѣзти.

Воронъ.

Такъ потреба, най не хоче ксендзъ Ворона зъѣсти.

2гій господаръ.

Отъ кȣда завѣгъ насъ Воронъ щобъ горѣвкȣ пити,
Ѹрадивъ съ паномъ, вжежъ и ксендзъ не бȣдȣтъ боронити.

Воронъ.

Не конецъ ще — що то въ пана рады пошȣкати?
Де иде о панській гоноръ, щобъ пôднести раты?
Ꙗкъ розȣмна трета рада! вы бы не згадали;

3ый господаръ.

Нȣ но, нȣ но, мы цѣкави выстьте намъ сказали.

Воронъ.

Посѣдайтежъ, бȣдьте тихо, ѹважайте люди,
Ꙗкъ панъ радивъ дȣже мȣдро: „Воронъ! добре бȣде.
„Що сȣботы кождый мȣситъ бȣти на охотѣ
„Весь день не дамъ ѣсти, пити, — въ ночи по роботѣ
„Мȣзыкȣ съ цимбаломъ справлю, змȣшȣ танцювати,
„Ктожъ де дȣрный по тверезȣ ꙗкъ коза скакати?
„Отожъ дамъ по пôвъ кватерцѣ натщо, и ѹпьєсѧ,
„Тогда роби съ нимъ що хочешъ, вже ти не опресѧ.“
Бодай панъ сто лѣтъ ще жили! люди ôдъ роботы,
День цѣлый не ѣвши стравы, — зъ паньской охоты,
Бѣгли такъ ꙗкъ ôвцѣ въ танецъ, тожъ мȣсѣли пити,
А напившись нȣжъ до мене радôсть закôнчити,
Ахъ ꙗка тȣ радôсть бȣла, всю нôчь повно гостѣ!
Пôдъ столомъ, пôдъ лавовъ, въ сѣнехъ, въ сȣтечохъ, — на мостѣ!
Припомнѣтъ си — рано въ церквѣ ксендзъ съ дякомъ спѣвали,
Парȣбки, жѣнки, дѣвчата, всѣ хлопы тȣ спали —

Слѣпотупъ.

Не поправдѣ, тажъ въ недѣлю паламаръ и братѧ,
Такожъ бȣли рано въ церквѣ — бȣвъ и Цвѣтовецкій.

Воронъ.

Ꙗ и знати ихъ не хочȣ — вы ѹ мене лѣпски

А тамтыхъ то середъ ночи выгнавъ вымъ зъ громады,
Бо на свѣтѣ ничь не знаютъ, но до ксендза въ рады.

1ый господаръ.

Ба, они сѧ съ ксендзомъ радѧтъ ꙗкъ на свѣтѣ жити;

Воронъ.

Де тамъ — отъ ꙗкъ Богомôльникъ: щобъ людьми крꙋтити.

1ый господаръ.

Говори ꙗкъ хочь, невѣрꙋ, въ сердцю твоимъ зрада,
Ты злый же не пьютъ оу тебе.

Воронъ.

И на нихъ е рада.
Зъ головы самого пана — бачте то четверта;
Панъ казавъ: „Єли де гадюка бꙋде такъ оуперта,
„Же нѣ впросишъ анѣ вмолишъ абы пивъ на силы,
„То такъ кажꙋ збасовати, щобъ го ажъ мастили.

О! зъ такихъ ꙗ мавъ вже хосенъ: хоть не пивъ тꙋ гꙋбовъ,
Але жêнка прибѣгала — и кричали: „Любо
„Воронъ! або Хайо! дай горѣвки, мила,
„Дꙋже збили моюꙋ тѣло, та бꙋдꙋ мастила“
О тогда сѧ не пытало, ци но пôвъ кватерки,
Бо со збанкомъ прибѣгали, а ꙗ лѧвъ безъ мѣрки.

4ый господаръ.

Щезбысь Воронъ съ твоевъ радовъ.

Воронъ.

О ꙗ не жартꙋю,
Ꙗбымъ радъ щобъ вы тримали мѣрнôсть все такꙋю.

1ый господаръ.

Бодайже васъ негôдникôвъ такъ ще смаровали,
Ты сѧ тѣшишъ зъ той рады, же зъ насъ шкирꙋ драли?

Воронъ.

Що то шкодитъ? весь на свѣтѣ красше, сли отерте,
На васъ шкѣръ богато грꙋбыхъ — тра по єднôй дерти.

ГОСПОДАРСТВО СЕЛЬСКЕ.

Мѣсяць Листопадъ (Новембрій).

Прочитати що тамтого мѣсяца сѧ не сдѣлало, то теперь сдѣлати. Єсли погода послꙋжитъ, то гнôй що сѧ напрѧтавъ, вывозити и приорати. Гнôй прѧтати, бы на веснꙋ бꙋло чимъ пола справлѧти. Длѧ того треба пôдъ хꙋдобꙋ пильно мохъ и листье стелити. Солома вся повинна во гнôй сѧ обертати. Тôлько въ тôмъ слꙋчаю де легко бы можна гною дôстати, соломꙋ продавати радимо. Также бы и о долинахъ помислити, гдебы можь, розꙋмѣе сѧ за погоды, обсꙋшити, ровы покопати, мохъ зволочити, попеломъ дрôбнимъ, гноїомъ, або нарештѣ и порохомъ, зъ гостинцѧ посипати, то зробити тое. О пальовинꙋ на зимꙋ сѧ постарати завчасꙋ. Бꙋдинки, дороги, понаправлѧти. Кормъ зважати чи на зимꙋ стане, бы на передновинкꙋ дорого не кꙋповати. Хꙋдобꙋ, що до зимованѧ не здала, продати. Стайнѣ добре обсмотрити, бы теплїи бꙋли. Теперь вечери сꙋть довгїи, можнабы сѧ зôйти Господаромъ оденъ до дрꙋгого, а розꙋмѣе сѧ же не до корчмы на пѧтикꙋ, и порадитись, ꙗкбы то можь грôшь помножити. Сꙋть рѣчи котрими бы селѧне рꙋскїи могли легко торговати; н. пр деревомъ, солею, хꙋдобою и т. д. бы не конче весь гандель жидамъ въ рꙋки давати. Де не ма школи, церкви, то можбы зимою матерїалъ на тое звести. — Словомъ: всѧкими способами промышлѧти принадлежитъ, ꙗкбы сѧ зъ бѣды и нꙋжды оучтивимъ способомъ можь выдобꙋти.

Л. Т.

Выдаватель и ôдповѣдательный Редакторъ А. ПАВЕНЦКІЙ. Типомъ М. Порембы.